

Pastýřský list litoměřického biskupa

Mons. Jana Baxanta

Karanténní oktáv – „osmidenní“ jako příležitost

Drazí bratři a sestry, moji milí diecézani, nyní, v těchto dnech od 16. 3. do 24. 3. t. r., získáváme zcela neuvěřitelnou životní zkušenost: jsme v karanténě, mnozí z nás jsou odkázáni jen na sebe, ti šťastnější na pomoc svých blízkých přátel a ti nejšťastnější na své rodinné příslušníky: děti a mládež na své rodiče, starší rodiče a prarodiče na své děti a svá vnoučata. Celostátní karanténa nese s sebou značná omezení, ale nejen to, nabízí se nám i nevídaná **příležitost k otevření vlastních očí a srdcí**. Ty jsou mnohdy ochotny pozorovat jen sebe, resp. chyby druhých lidí, a naše srdce často bijí jen pro nás samé, ve prospěch našeho komfortu a pohodlí. Přišlo mi, zvláště po nedávno skončených duchovních cvičeních, že nynější karanténní „osmidenní“ můžeme prožívat jako čas, jako exercicie, kdy si více a v klidu uvědomíme mnohé důležité věci. Třeba to, **jaké jsou ony základní křesťanské, a i všelidské hodnoty**, které se nám při shonu a plnění povinností běžných dnů mimo vyhlášenou karanténu, vzdalují, ba dokonce i nešťastně ztrácejí? Kdo nám navždy může zaručit zdraví těla a duše? Jakou životní perspektivu nám, lidem, může nabídnout svět, který je sice krásný, protože jej stvořil Bůh, ale je až příliš často ničený námi samými, nabubřelými egoisty? **S kým se nyní můžeme spojit v boji za obnovu „tváře země“ a mezilidských vztahů?** A jsme my, křesťané, připraveni spolupracovat s ostatními na duchovní obrodě lidské společnosti, ve které žijeme a s níž jsme spjati? Exerciční otázky mohou pokračovat nejen v duchu jistého zpytování vlastního svědomí, ale i tak, že si s vděčností připomeneme dary a charismata, dané nám samotným Bohem. On je dává, přímo rozdává a naděluje velmi rád! Jen nezapomínejme, že nás Bůh obdarovává proto, abychom byli účinnými Jeho nástroji a užitečnějšími v pomoci potřebných našich bližních, byli jejich duchovními oporami. Těch, které bychom nyní měli duchovně podírat je mnoho, velmi mnoho: jsou to nemocní, zasažení

nebezpečným virem i jinými smrtelnými chorobami, je to celá armáda zdravotníků a ošetřovatelů, lékárníků a lékařů, stojících v první linii. Všichni jsou velice výkonní: nemocní svou statečností a obětavou trpělivostí snášet těžký úděl, zdravotníci svou pohotovou odborností, lékárníci dobrou radou a neúnavnou službou v lékárnách, podobajících se nyní spíše „výdejnám“ nedostatkového zboží, lékaři a lékařky, ponechávající své rodiny doma jen proto, aby dostali svému lékařskému svědomí: v ohrožení neutíkat, ale zůstat a svým jedinečným a náročným posláním druhým sloužit. **Prosím, připojme se k nim ke všem svým tichým, avšak podobně výkonným kajícím postojem: modlitbou a postem.** Na přímluvu Matky Boží, nebeské Přímluvkyně za nás hříšníky, i na přímluvu všech svatých pomocníků v nouzových časech, Vás všechny Bůh provázej, chraň a žehnej Vám! Jsem spojen s Vámi se všemi.

Váš

Mons. Jan BAXANT
biskup litoměřický

Česká televize připravila v době karanténních omezení přímé přenosy bohoslužeb

Začátky nedělní bohoslužby budou jednotné, a to v 10 hodin. Neděle 22. března a 5. dubna (Květná neděle) bude vysílána katolická mše, 29. března pak bohoslužba, které bude předsedat synodní senior Českobratrské církve evangelické Daniel Ženatý. Bohoslužby nebudou otevřeny veřejnosti. Účast při nich přijali ale i někteří umělci – hned úvodní přenos tak například doprovodí písničkář Pavel Helan.

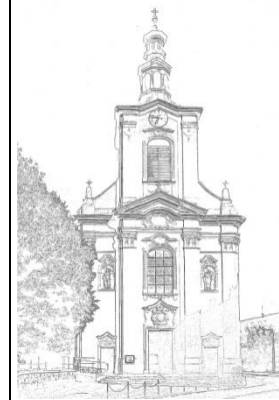
V průběhu velikonočních svátků. **Zelený čtvrtek** (9. dubna) odvysílá přenos brněnské studio České televize, konkrétně od 17:30 hodí. **Velký pátek** (10. dubna) bude z Farního sboru Českobratrské církve evangelické v Praze 10 Strašnicích a začíná v 10h dopoledne.

Bílá sobota (11. dubna): bude přímý přenos římskokatolické velikonoční vigilie, která začne o 20:30 a bude trvat dvě hodiny.

Boží hod (12. dubna): v 10:00 z kostela sv. Václava na Zderaze v Praze, kde se schází věřící Církve československé husitské. Předsedat bude patriarcha

VÁCLAV Č. 12 (2020)

22. 3. 2020

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

4. neděle postní

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE:

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne – v 9.30

Út – 17.30

St, Čt – 8:00

Pá – v 16.30

Modlitební skupina

Út 16.30

Okolní kostely

Podle situace budeme v nejbližší době modifikovat pořad nedělních bohoslužeb na vesnicích.

- V souladu se stanoviskem místopředsedy ČBK k nařízením Vlády ČR z 15.3.20 není možné konat veřejné bohoslužby. Sloužím tedy **mše svaté** soukromě v obvyklém čase a na obvyklých místech avšak do úterka 24.03.t.r. je účast věřících na mši zrušena. Pokud vám to časové možnosti dovolují, připojte se ke mně duchovně z domova. Individuální duchovní službu je možno vykonávat. To tedy znamená, že **kostely mohou být otevřeny**, je tedy možné se zajít soukromě pomodlit. Já jsem připraven na **individuální setkání** ve farní kapli nebo v kostele. Stejně tak je možné, abych vás navštívil doma a udělal například například svátost pomazání nemocných.
- Pokud bude přísná karanténa zrušena bude možné přijít na modlitební společenství a na mši 24.3.20 v obvyklém čase, v tom případě i další mše budou podle obvyklého pořádku, v souladu s dalšími pokyny vlády.
- Možná je ve vašem okolí **osoba, která bydlí sama** a doléhá na ni omezení kontaktu. Zastavte se s takovým člověkem nebo mi dejte vědět i v této situaci je možné takového člověka zajít povzbudit.

této církve Tomáš Butta. Všechny bohoslužebné přenosy si mohou diváci naladit na **2. programu ČT!** Vzhledem k tomu, že toto číslo distribuujeme pouze elektronicky, připojuji několik odkazů k současné situaci.

Slovo kardinála Dominika Duky, předsedy ČBK, ohledně situace, kterou nám přinesl letošní půst
<https://www.cirkev.cz/cs/aktuality/200317prohlaseni-predsedy-cbk-ke-zpriseni>

Stanovisko ke krizovému opatření Vlády České republiky z 15. března 2020

<https://www.cirkev.cz/cs/aktuality/200316slovo-ke-krizovemu-opatreni-vlady-ceske-republiky-z-15-brezna-2020>

O blahoslavenstvích – Blahoslavení milosrdní - Katecheze papeže Františka z 18. března, knihovna Apoštolského paláce (Lk 6,36-38)

Drazí bratři a sestry, dobrý den.

Dnes se zastavíme u páteho blahoslavenství, které praví: »Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství« (Mt 5,7). Toto blahoslavenství má jednu zvláštnost: je jediné, ve kterém se shoduje důvod a plod štěstí. Ti, kdo uplatňují milosrdenství, dosáhnou jej; budou „omilosrdenění“.

Toto téma reciprocity odpuštění se nevyskytuje pouze v tomto blahoslavenství, v evangeliu se opakuje. A jak také jinak? Milosrdenství je samotným srdcem Boha! Ježíš říká: »Nesud'te a nebudete souzeni, nezavrhujte, a nebudete zavrženi.

Odpouštějte, a bude vám odpuštěno« (Lk 6,37). Stále tatáž reciprocita. A v Jakubově listu stojí: »milosrdenství vítězí nad soudem« (Jak 2,13).

Ale zejména v Otčenáši prosíme: »Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům« (Mt 6,12); a tato prosba jako jediná je na závěr komentována: »Jestliže totiž odpustíte lidem jejich poklesky, odpustí také vám váš nebeský Otec, ale když lidem neodpustíte, ani váš Otec vám neodpustí vaše poklesky« (Mt 6,14-15).

Jsou to dvě neoddělitelné věci: dávané odpuštění a přijaté odpuštění. Mnozí jsou však v nesnázích a nejsou s to odpustit. Častokrát je způsobené zlo tak velké, že se jeho odpuštění jeví jako výstup na

nejvyšší horu, jako enormní výkon, a někdo si může myslet, že je neuskutečnitelné. Skutečnost reciprocity milosrdenství ukazuje, že potřebujeme obrátit perspektivu. Sami to nedokážeme, je zapotřebí Boží milosti, musíme uvěřit. Páté blahoslavenství totiž slibuje milosrdenství, a v Otčenáši prosíme o odpuštění vin, to znamená, že jsme v podstatě viníci a nezbytně potřebujeme dojít milosrdenství!

Všichni jsme viníci. Vůči Bohu, který je tolik velkorysý, i vůči bratrům. Každý člověk ví, že není takovým otcem nebo matkou, jakým by měl být; manželem či manželkou, bratrem či sestrou, jakým by měl být. Všichni máme životní deficit a potřebujeme milosrdenství. I když víme, že jsme se nedopustili zla, vždycky nám chybí něco z dobra, které jsme měli učinit.

Avšak právě tato naše chudoba se stává silou odpuštění! Jsme dlužníci, a - jak jsme slyšeli na začátku - pokud nám bude naměřeno takovou mírou, jakou měříme druhým (srov. Lk 6,38), pak je vhodné tuto míru zvětšit, odpustit viny a prominout. Každý má pamatovat, že potřebuje odpuštění, má zapotřebí odpuštění a potřebuje trpělivost. V tom spočívá tajemství milosrdenství: tím, že odpouštíme, odpouští se nám. Bůh nás tedy předchází a odpouští prvně nám (srov. Řím 5,8). Přijetím Jeho odpuštění jsme uschopněni odpouštět. Vlastní ubohost a nedostatek spravedlnosti se stává příležitostí otevřít se nebeskému království, větší míře, Boží míře, kterou je milosrdenství.

Kde se rodí naše milosrdenství? Ježíš nám řekl: »Bud'te milosrdní, jako je milosrdný váš Otec« (Lk 6,36). Čím více Otcovy lásky přijímáme, tím více milujeme (srov. KKC, 2842). Milosrdenství není jednou z dimenzí, nýbrž jádrem křesťanského života. Bez milosrdenství není křesťanství (srov. Jan Pavel II., Dives in misericordia; František Misericordiae Vultus, Misericordia et misera). Pokud nás křesťanství nevede k milosrdenství, jdeme špatnou cestou, protože milosrdenství je jediný pravý cíl každé duchovní pouti. Milosrdenství je nejkrásnějším plodem lásky.

Vzpomínám si, že jsem za téma první promluvy, kterou jsem měl poprvé jako papež pronést před mariánskou modlitbou Angelus, zvolil milosrdenství. Zanechalo ve mně velice silný dojem jakožto poselství, které bych měl jako papež šířit neustále a každý den, tedy milosrdenství. Vzpomínám si, že onoho dne jsem poněkud „opovázlivě“ dělal reklamu na právě publikovanou knihu o milosrdenství od kardinála Kaspera. Toho dne jsem velmi silně pocítil, že toto je poselství, které mám dávat jako římský biskup: milosrdenství, milosrdenství – prosím - odpuštění.

Boží milosrdenství je naše osvobození a naše štěstí. Žijeme z milosrdenství a nemůžeme si dovolit obejít se bez něj, je vzduchem, který dýcháme. Jsme příliš chudí, abychom si kladli podmínky, potřebujeme odpouštět, protože potřebujeme, aby nám bylo odpuštěno.

Richard Rohr: Já budu s vámi

Mojžíš řekl Hospodinu: „Kdo jsem já, abych šel k faraónovi a vyvedl Izraelce z Egypta?“ (Ex 3,11) Hospodin odpovídá: „Já budu s vámi.“ To je vše. Jednoduše – já budu s vámi! Neříkal Mojžíšovi, co má dělat. Nedává mu časový rozvrh, žádné směrnice, jednoduše – „Já budu s vámi“ (3,12). Mojžíšovou mocí je Hospodinova přítomnost. To je vše! V každé náboženské zkušenosti v Bibli zakouší někdo setkání s Hospodinem, přičemž Hospodin jednoduše říká: „Já budu s tebou.“ Já to učiním. Důvěřuj mi. Pokyny přijdou, až se dáš na cestu. Slovo není v plnosti dáno, dokud nejsou podniknuty první kroky.

Toto se dokonale potvrdilo při putování Hebrejů pouští. Mojžíš při svém čtvrtém pokusu vyvléct se z celé té věci řekl Jahvemu: „Nejsem člověk výmluvný. Proč by mi měl farao naslouchat?“ (Ex 4,10) Jahve k němu opět přijde a řekne: „Nyní jdi, já sám budu s tvými ústy a budu tě učit, co máš mluvit! Dal jsem ti příkaz, jen jdi, budu s tebou. Udělej to!“ (viz 4,12) *(denní meditace pro 4. neděli postní)*

P. Piřha: Jak se chovat?

<https://www.cirkev.cz/cs/aktuality/200319p-pitha-jak-se-chovat>

Situace, v níř jsme se ocitli, je zcela nepřehledná, nemáme potřebné informace, všechno se po hodinách mění.

Je zřejmé, ře lidé ve vedení státu si nevědí rady. To jim nelze vyčítat. Zneužití situace pro vlastní prospěch je ovšem nemravný, možná i trestný čin. Kromě celosvětových všeznalců bez kompetence a tedy bez konkrétní odpovědnosti si neví rady nikdo. Ukazuje se tedy, ře opravdu ve všem se každý jednotlivec musí aktuálně rozhodovat sám. Bohuřel nelze čekat, ře se budou lidé rozhodovat racionálně, uváženě a s ohledem na druhé, ba dokonce, ře se vůbec budou rozhodovat a nebudou jen reaktivně reagovat. K tomu všemu mohu říct jedině, ře je to jako s počasím. Je naprosto zbytečné diskutovat, popř. vynést odsudek deřtě. Prší, a proto zůstanu doma, musím-li vyjít, vezmu si pláštěnku, gumáky a deřtník. Jednoduře leje a musím se podle toho chovat.

Co jsem zatím napsal, je obecně platné. Nyní budu uvažovat o tom, jak se mohou zachovat věřící, především katolíci. Hned řeknu, ře obecnou radu dát nelze právě tak, jako nelze pacientům sdělit, jaká je obecně platná úlevová poloha.

Jisté je, ře daná situace je naléhavou Boří výzvou, abychom se zamysleli nad kvalitou své víry. Jde o osobní víru a každodenní praxi duchovního řivota. Otázky mně kladené se vesměs týkají problému mře svaté a přijímání Těla Páně. Následně pak svátosti smíření. Je frapantní, jak jsou věřící novou situací zaskočeni. Je to přirozený důsledek našeho namnoze konzumního přístupu k bohoslužbám. „Tady jsem, račte mě zaujmout, pobavit, nerušit a dlouho nezdržovat. Jsme vaři zákazníci, neplatíme vás, ale jste na nás závislí.“ Úspěšný je kněz, který to vše dobře prodává. Mnoho lidí nechodí dnes do kostela ke sv. Ignáci, Josefu, Markétě, ale chodí ke Kořátkovi, Čapájevovi, Camralovi....

Z řeho lze vyjít:

1. Zkušenosti s naší situací existují. Prořívaly ji celkem nedávno odsouzené řeny v řenských věznicích, nejednou řadu let. **Celá společnost včetně řeholních sester mohla ve středověku přijímat Tělo Páně jen dvakrát do roka, o Vánocích a Velikonocích.**

O řasně a řasté sv. přijímání se, pokud vím, jako první zasazoval řeský myslitel Jan Milíč z Kroměříře. **V současnosti jsou celé oblasti, kde kněz řejakou komunitu navřtíví řeba jen jednou či dvakrát ročně, a vřhledem ke klimatu tam nelze uchovávat Nejsvětěři Svátost vůbec. Centrem víry je Bůh přítomný ve slově Písma. Ve vystavené Bibli je také adorován.**

2. Existuje celá řada známých praktik používaných běžně a dalších používaných v dobách pronásledování. Mám na mysli následující (zdůrazňuji, ře oproti dřívěři dobám máme výhodu televize atd.):

- a) příkladně zachovávat pokyny vlády;
- b) iniciovat dobrovolníky ke spolupřáci s místními orgány správy a samosprávy a jinými institucemi;
- c) **vyuřívát všechny způsoby duchovní služby, které nám zůstávají: celodenní výstav Eucharistie, přítomnost řěkoho, kdo může podat Tělo Páně**, deponovat ciborium u jáhnů a určených akolytů. Vřdy přítom zachovat max. opatřnost (oddělená místnost, rouška, vstupní desinfekce). Při postupech nikoli běžných vřdy konzultovat s diecézním biskupem. Víme, ke kolika pochybením docházelo v době tzv. tajné církve;
- d) zajistit jednoznačnou a úplnou informovanost farníků o tom, jak a proč tak bude postupováno;
- e) **úkolem všech věřících je povzbuzovat druhé a uklidňovat spory v prostředí, kde řijí.**

3. **Nová situace nás povede k prohloubení a zvroucnění víry. To druhé se projeví ihned v souvislosti s modlitbou za nejbliři, kteří jsou ohrořeni nebo už onemocněli. Dojdeme také ke zcela novým nřhledům. Zde z vlastní zkušenosti radím teologicky nerozebírat zneklidňující otázky, protože na to zatím není klid, ale opřít se o**

základy víry, **zpevnřovat a prohlubovat kořeny své duchovní identity.**

4. **Velkou důležitost bude hrát vztah k druhým lidem. Naše přátelství a soudřžnost rodin, malých společenství a farnosti budou podrobeny velkému zatřžení.** Neděsme se mnoha rozchodů a zklamání, která zařijeme. Budou vícenásobně vyvářena radostí nad pevností druhých a také překvapivým zjiřtěním, ře máme vynikající vztahy, o nichř ani nevíme. Vřdy mějme na paměti, ře tu jsme pro druhé a cokoli (ne)uděláme pro bliři, (ne)učiníme pro Krista.

5. Digitus Dei zcela určité ukáže na kohokoli z nás a postaví nás před neobyčejně těžká rozhodnutí. Klasickým příkladem je rozhodování lékaře, kterého ze dvou pacientů má zachraňovat přednostně. Jak postupovat? Nakolik je řas promyslet, zkonzultovat s druhými, odevzdat rozhodnutí v modlitbě Bohu a jednat. Pak už jen věřit v Boří milosřdenství. Neudělat nic je nejhorři chyba. Zda jsem se rozhodl řťastně či ne, se nikdy nedozvím. Před posledním soudem vřak budu moci říct: Udělal jsem vše, co jsem mohl, abych jednal správně. Přeři vám i sobě, abychom byli nositeli naděje, která tryská z toho, ře se neděsíme budoucnosti, protože z ní nám jde vřříc náš Pán a Spasitel.